

YAĞMUR N. BAYAÇ

GEÇMİŐTEKİ  
YARALI RUH -2-

ulysses  
yayınları



## ÖN SÖZ

Sevgili dostlarıma,  
Satırlarıma ilk günden beri ulaşan okurlarıma,  
Yanımda olan, beni destekleyen herkese...

Merhaba, işte yine karşınızdayım. Bu yazdığım ikinci ön söz olmasına rağmen yine cümlelerim biraz tereddüt-lü, heyecanım ilk günkü kadar diri.

Serimizin ilk kitabına aylar önce kavuşmuştuk. O ilk anı, romanımı parmaklarımın arasında tuttuğum ilk anı size tarif etmek çok zor... Yazmaya başladığım ilk da-kikadan beri altını bastıra bastıra çizmek istediğim çok cümle vardı. Dönüp tekrar tekrar okumak istediğim on-larca satır vardı. Parmaklarımla sayfaları karıştıracığım o günü dileyerek yazarken o günün bir gün geleceğini bilmiyordum. Sanki romanım yayınlanmadan önce ya-zarken bir günlük dolduruyordum. Kafamın içinde ne-fes alan karakterler benimle her konuştuğunda, o gün-lük sayfaları doluyor ve bana özel bir alan yaratıyordu. Size bu duyguyu nasıl anlatacağımı inanın bilemiyorum. Sanki basılan öylesine bir roman değil de benim içimde anbean dolan bir defterdi. O defter, günlük her ne ise basıldı ve sizin kitaplıklarınızın bir köşesine taşındı. Bu tarifsiz bir duygu...

Kitabımı elime aldığım ilk an içimde büyüyen heye-cana korku ve endişe de hâkim oldu. Bu korkunun sebebi

sanırım yeterince anlaşılammamak ve içinizde bir yerlere dokunammamaktı. Hep söylemişimdir. Yazarken yegâne amacım kalbinize bir şekilde dokunmak, hissettiğim her bir duyguyu sizlere de hissettirmekti. En az benim kadar hissetmenizi ve karakterlerle bağ kurmanızı diledim. Sanıyorum başardım da... Öyle güzel dönüşler aldım ki gerçekten şuna ikna oldum: Artık yazdığım karakterler yalnızca benim kafamın içinde değil, sizin zihninizin içinde de nefes almaya başladı. İşte bunu fark ettiğim o an, iyi ki dediğim andı.

İyi ki yazmaya başladım.

İyi ki sizleri tanıdım.

İyi ki satırlarımı sizlerle buluşturdum.

İyi ki dostlarım, iyi ki...

Sizi daha fazla bekletmek istemiyorum. Bir an önce bir sonraki sayfayı çevirip kaldığımız yerden devam edelim istiyorum. şimdi sizlerle birlikte bir sonraki sayfayı ben de çeviriyorum, sevgili dostlarım. Hepimize keyifli okumalar dilerim!

*En umutsuz kaldığınız, çaresiz hissettiğiniz an bu kitabın size yol göstermesi, karanlık yollarınıza ışık olması, kalbinizi iyileştirmesi dileğiyle...*

*Sevgiler...*

## MÜZİK LİSTESİ

Neye Yarar?- *Soner Avcu*  
Üstüme Basıp Geçme- *Gökhan Kırdar*  
Erkekler Ağlamaz- *Şebnem Ferah*  
İkimizden Biri- *Model*  
El Adamı- *Ceylan Ertem*  
Gitme- *Dolu Kadehi Ters tut*  
Sarmaşık- *Mabel Matiz*  
Kalbim Seni Arıyor- *Yedinci ev*  
Ağla- *Pera*  
Sahiden- *Buray*  
İz- *Femrez*  
Aşk- *Dediüblüman*  
Mayın Tarlası- *Şebnem Ferah*  
Yeter ki- *Barış Akarsu*  
Kırlangıç- *Çağan Şengül*  
Ki Sen- *Yalın*  
Hiç İyi Değilim- *Dolu Kadehi Ters Tut*  
Pusulam Rüzgâr- *Melike Şahin, Mert Demir*  
Ben Bilmem- *Yalın*  
Nası- *Melike Şahin*  
Canım Yanıyor- *Çağan Şengül*  
Sen İstanbul'sun- *Gökhan Türkmen*

İlk serideki müzik listesine ekleyebilirsiniz...

## **1. Kısım: Takvim Yaprakları**

*Sararmış takvim yapraklarını, gözyaşları parçaladı.  
Parçaları cam kırıkları olup kalbe saplandı.*

## 1.BÖLÜM KAYIPLAR



*“Sanki bir el gelmiş, kafamın içine özenle astığım ve her biten güne hitaben kopardığım takvim yapraklarını hunharca parçalamıştı. Beklediğim günleri, bıkmadan kurduğum hayalleri, hüznü bekleyişleri zihnimden tırnaklarıyla kazımıştı.”*

**Gökçe Bal Hazer**

**16 Haziran 2013**

*Güneş gökyüzündeydi. Titreyen kirpiklerimin ardından bakışlarımı gökyüzündeki beyaz bulutlara çıkardım. Saat on ikiye geliyordu. Tam öğlen saatiydi ve güneş dünyaya hiç olmadığı kadar yakındı. Hani oluyordu ya, en tepeye ulaşıyordu ve göz kamaştırıyordu. Kamaşan gözlerimi kırıştırarak güneşe kızgınca baktım. Ne hakkı vardı gözlerimi kamaştırmaya? Ne hakla tenimi yakardı? Onun yüzünden çillerim yanaklarımda hiç olmadığı kadar belirginleşiyordu ve annemin sevgi dolu bakışlarına gölge düşürüyordu. Annem çilli suratıma her baktığında yüzü düşüyordu.*

*Aptal güneş sanki bile bile yapıyordu. Bıkmadan, usanmadan en tepeye ulaşıyor ve annemin bana olan sevgi dolu bakışlarını alıp götürüyordu. Düşüncelerim önümde beliren bedenle kesilirken gülümsedim. Sonunda güneşten kurtulmuştum. Artık gözlerim net bir şekilde kamaşmadan görüyordu. Mutluluk kokan bakışlarımı Göktuğ'a çevirdiğimde karşılaştığım bakışlar, saf sevgiyi kalbime âdeta beklentisizce sunuyordu.*

*"Ne oldu, cüce? Güneşe neden onu öldürmek istemiş gibi bakıyorsun?"*

*Göktuğ'un alaylı sesiyle öfkeyle omuz silktim.*

*"O benim gözlerimi kamaştırıyor ve çillerimi ortaya çıkarıyor! Onu sevmiyorum işte! Gitsin, bir daha doğmasın!"*

*Göktuğ başını iki yana sallarken kollarını bedenime sardı ve kızıl saçlarıma dudaklarını bastırdı.*

*"Gel bakalım."*

*Göktuğ bedenlerimizi ayırdıktan sonra küçük elimi avucuyla sardı ve adımlarını bahçemizin en çok gölge veren ağacına doğru atmaya başladı. Ağacın yanına ulaştığımızda bedenlerimizi her zaman olduğu gibi ağaca yaslayarak yere oturduk. Beyaz elbisem çimenlerle buluşurken gülümsedim.*

*"Şimdi sen güneşi sevmediğini söylüyorsun. Doğru anladım, değil mi?"*

*Göktuğ'un sesiyle sebepsiz bir gururla başımı salladım. Sanki güneş sevmemem gereken bir şeymiş gibi hevesle gözlerinin içine baktım. Bal gözlerim Göktuğ'un*

*babamdan aldığı mavilerinde asılı kaldı. Onun koskoca mavileri, ömrümde gördüğüm buz gibi denizlerin yanı sıra sıcacıktı.*

*“Aynen öyle söylüyorum!”*

*“Peki, Bal Hanım, sizin en çok korktuğunuz şey ne?”*

*Parmağım çeneme yaslıyken düşündüm. En korktuğum şey... Tabii ya! Karanlık! Karanlıktan çok korkardım ben. Altı yaşında koca kız olduğuma bakmayın, korkuyordum işte. Bazı korkuların yaşı olmazdı ya, ben de karanlıktan korkuyordum. Yaklaşık bir yıldır kâbuslarımın yegâne sebebi; yanmayan ampuller, karanlık gökyüzü, sönen yıldızlardı. Karanlıktı...*

*“Karanlık!” diye şakıdığım da Göktuğ bilmiş bir edayla kıkırdadı.*

*“Sana bir sır vereyim mi, Bal?”*

*Merakla başımı salladım. “Eğer o senin sevmediğin, gözünü kamaştırdığını söylediğin güneş olmasaydı, biz şu an zifiri karanlığın ortasındaydık. Şu an her yeri görebiliyorsun, değil mi? Her yer aydınlık?”*

*“Evet...” demiştim, derinlerden gelen bir mahcubiyet hissine kucak açtığım dakika.*

*“İşte! Bak, bu aydınlığı sağlayan şey, tepemizde parlayan güneş. Bu da demek oluyor ki Bal, karanlıktan korkuyorsan aydınlık vereni seveceksin.”*

*Göktuğ’un söyledikleri kafamı oldukça karıştırmıştı ancak öğrendiğim yegâne bilgi, şu anki aydınlığımızın sebebinin güneş olmasıydı. Kendimi birkaç dakika içinde güneşe gülümserken bulduğumda hâlime şaşırıp*

*kaldım. Demek ki hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Bazen öğrenmek, tanımak gerekiyordu, Belki bir insanı, belki yavru bir kediyi ya da gökyüzündeki güneşi. O gün, o ağacın altında Göktuğ'un bana verdiği küçük sır sayesinde ilk defa ön yargılarımla tanışmıştım ve birini çoktan yıkmıştım. Artık güneşi seviyordum. Neden mi? Çünkü ben karanlıktan korkardım. Ve eğer karanlıktan korkuyorsam, aydınlık vereni sevmek zorundaydım...*

Gözlerim acıyordu. Kalbim kasılıyordu. Kolumda bir acı, kalbim yara bere içinde bir enkaz... Kulaklarım uğuldarken beynim çatlayacak gibi. Sesler var, cümleler eksik. İnsanlar var, görüntüler yarım. Dünya dönüyor ama benimki durmuş. Bir enkazın ortasında ruhum paramparça, öylece duruyor. Etrafa bakıyor, bağıryorum: "Kimse var mı?" Çıt çıkmıyor. Kimse yok. Kalbi yok, ruhunun içi bomboş; öylece bağıryor. Yalnızca enkaz var. Her yer yıkılmış. Dünya yere düşmüş sanki, paramparça olmuş. Herkes gitmiş, bir ben kalmışım. Gözyaşlarım tüm evreni sular altında bırakmış. Herkes boğulmuş, yitip gitmiş. Kayıpların gözbebekleri kederden titremiş. Herkesi boğmuş tek bir damla gözyaşı. Koskoca evren enkaz olmuş, ruhum bedenimin duvarlarını yumruklayarak feryat etmiş. "Çıkar beni buradan!" demiş. Sesini duyan olmamış, gözlerine bakan olmamış. Yaralara yel esmiş, izi kalmış. Bedenim içinde paramparça olan ruhuma rağmen ayağa kalkmış. Acılara siper olmuş. Acılara yel esmiş, cam kırıkları gözyaşlarına bulanmış.

Gözlerimi yarım yamalak açmaya çalıştığımda dudaklarım taş kesilmişti sanki. Konuşmak zor, neredeyse imkânsız gibiydi.

“Göktüğ...”

Zar zor bir fisıltı döküldü güç bela aralanan dudaklarımdan. Burnuma dolan keskin kokunun sebebi hastane odasıydı. O bilindik serum kokuları... Bir hastane odasında öylece kendimden geçmiş bir hâlde yatıyordum. Size yemin ederim, göğsümün içinde varlığını acıyarak hatırlatan kalbim öyle bir acıyordu ki avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordum. Ölmek bu muydu? Umarım buydu çünkü ölmek hiç bu kadar cazip gelmemişti. “Hayat bitti,” deseler tam şu an hiçbir tereddüt duymadan inanırdım. “Artık yaşamak denen şey yok,” dense teşekkür eder, minnetle gülümserdim.

İstemiyorum. İliklerime kadar, kalan son damla kanıma kadar yaşamak istemiyordum. Yarım kalmıştım. Eksik, hiç, ruhsuz... Ruhumu kaybetmiştim şüphesiz. Hatta yok oldu desem yeriye. Kayıplar bulunurdu ancak yok olan bir şeyi ne kadar arasanız da bulamazdınız. Ben ruhumu kaybetmemiştim, benim ruhum yok olmuştu. Yok edilmişti... Ailem tarafından. Var ettikleri gibi yok etmişlerdi beni. Dünyaya getirmişler, sonra dünyamı başıma yıkmışlardı.

Yattığım bu yatakta aklımda onca senaryo dolanıyordu. Onca düşünce tufanı oradan oraya esip geçiyordu. Tek bir şey uğramıyordu kafamın içine. Göktüğ’un ölmüş olduğu gerçeği bir türlü uğramıyordu kalbime.

Yersiz yurtsuz öylece bir kapı arıyordu girecek. Ruhum desen kilit vurmuştu kapılarına. Kalbim desen duvar örmüştü kapının olduğu yere. Bir beynim müsaitti, bir o açmıştı kilitlerini, buyur etmişti gerçekleri.

İstemiyordum. İnanmak istemiyordum! Hayır! Yerimden fırladığımda sanki yanımda birileri hazırda bekliyordu. Kollarımı sıkıca saranların kim olduğu umurumda değildi. Herkes bir yandan sakinleşmem için yalvar yakar haykırırken benim feryatlarım tüm seslerin üstesinden geliyordu. Benim acımdan daha büyük bir ses yoktu. Acım bastırılmayacak kadar fazlaydı. Hayatım boyunca hiç azalmayacak gibi ruhuma sızmıştı. Dayanabilir miydiniz dersiniz? Böyle bir acıyla göğüs gerebilir miydiniz ben? Yaşayabilir miydiniz onsuz?

Sanki bir el gelmiş, kafamın içine özenle astığım ve her biten güne hitaben kopardığım takvim yapraklarını hunharca parçalamıştı. Beklediğim günleri, bıkmadan kurduğum hayalleri, hüznü bekleyişleri zihnimden tırnaklarıyla kazımıştı. Benden almıştı. Göktuğ için saydığım günleri almıştı. Onunla olan hayallerimi, geleceğim için kalbimde yeşeren umutların her birini canice almıştı.

“Nasıl ya, nasıl?”

“Hayır ya, yapma, hayır!”

Bağırıyordum, haykırıyordum ancak neye söylendiğimi inanın ben de bilmiyordum. Ne nasıldı mesela? Ya da kim neyi yapmasını? İnsanın canı yanınca değil sesini, cümlelerini bile kontrol edemiyormuş, anladım. Acıların en büyüğünü yaşadığım saniyelerden birinde anladım.

Sesim çıktıkça soluğum kesilirken anladım. Kan kaybından değil, acı yığınınından ölmek üzereyken anladım. Ah, hayır, soyut bir ölmekti bahsettiğim. Ruhun bedenden ayrılışı gibi değil de zoraki bedende tutsak edilişi gibi. Gitmiyordu ancak kalmıyordu da. Hapse tıkılmış bir insan bedeni gibi bedenimin içine sıkışıp kalmıştı. Ölüm değildi fakat yaşıyor da sayılmazdı.

“Gökçe, yalvarırım dur! Bana bak!”

Doruk? Nefes nefese kaldığımda, size yemin ederim, kan ter içinde kollarımı sıkıca tutan Doruk’un varlığını yeni fark ediyordum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayan ve bana yalvaran Doruk’un sesi ilk defa anlam kazanmıştı kulaklarımın dolarken. Sanki şu saniyeye kadar hastane odasında yalnızca ben vardım. Kimse değil; bir ben, bir de acılarım. Çılgınlıklarım, gözyaşlarım...

“Bana bak! Yeter, yalvarırım sakinleş!”

Odada derin bir sessizlik vardı. Gözlerim önce bulunduğumuz hastane odasının kapısının önünde ağlayan Melis’i, ardından onu kollarıyla sarmalayan Koray’ı buldu.

Doruk... Şimdiyse Doruk’taydı gözlerim. Mahvolmuş bir hâlde bana sarılmaya çalışıyordu. Ne acıydı hâli. *Ne acınasıydı...* Sevdiğim insana bile sarılmak istemeyince anlamıştım ruhumun nasıl öldüğünü. İçeride nasıl hareketsiz kaldığını. Kimsenin sesini bile duymak istemediğimde anlamıştım.

Bedenimi zorlukla Doruk’tan kurtarmayı başardığımda avazım çıktığı kadar bağırduğımı hatırlıyorum.